

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Bernardini Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

gissus dum viueret, hostili semper in me animo
 fuit, & nunc mortuus, poenè me interficit. Hinc a-
 riore seruens malitia, Augustodunum ire instituit
 re eius loci episcopum perderet: sed in iplo itine-
 re, cum à mensa, ad exonerandum ventrem, surge-
 re cogere, infœlicem animam, cum intestinis
 & visceribus, in cloacam dimisit. Cuius repentino
 steritu, regij ministri deinceps compressi fuerunt,
 ne ab vrbē Bituricensi eiusmodi pecunias extor-
 cerent.

Postea, cum Pipinus Francorum princeps, ad-
 versus Eudonem, Aquitaniæ principem, pugnatu-
 rus, ad Bituricè se oppidum venisset, Barbari, in vil-
 la, quæ Carobeias dicitur, domum S. Austregisili,
 ad mare voluerunt, nihil fracti admonitionib.
 minorum, qui illis dicebant, multa diuinitus illic
 miracula. Sed simulatque flammam domui in-
 cerunt, arrepti à demonibus, partim se in ipsas
 flammam præcipites dederunt, partim dentibus se
 mearunt, partim membra sibi corporis trancarunt.
 Pipinus id cognouit, exercitu eius, ea re, valde
 terro, edicto cauit, ne quisquam res aut villas
 Austregisili attingeret. Non multò post, Eudo-
 nem vrbem obsidens, Agnum virum primari-
 um in monasterio S. Austregisili manere iussit. Ille
 pro avaritia cæcus res monasterij omnes comiti-
 bus suis distribuit: sed paulò post, in mensa, repen-
 te morte, poenas tanto scelere dignas luit.

Expilator
 rerum eccle-
 siasticarum
 diuinitus
 punitur.

ITA BERNARDINI SENENSIS, PRO-
 fessori Franciscane. ex ea, quæ est integra fide, apud
 Corium Obijt in ciuitate Aquila XX Maij anno Do-
 mini 1443. Sedit Eugenio 4. Relatus est in nume-
 rum Sanctorum à Nicolao Papa V. anno 1451.

It

20. Maij.
Parentes
eius.

IN Senensi vrbe, ex nobili familia Albrzescho-
rum, Bernardinus, patre Tollo, matre vero Ne-
ra ortus, ab ipsa infantia præclarum sanè virtu-
tis de se specimen semper præbuit. Et quidem à te-
neris benignè faciendi disciplinam adèò studiose
sanctèque coluit, vt sibi alimenta subtraheret po-
tius quam inopem à se non refectum dimitteret. De-
nis, literarum studijs adhibitus, in scholis triuitali-
bus, Onuphrio vsus est præceptore miraq; discen-
di celeritate cõtraneos suos superauit omnes; eisdem
que, à sacris concionibus, quibus singulari auer-
sione semper intererat, quæ memoria retinere po-
terat, puerili quidem simplicitate, sed magna tamè
dexteritate, referebat: omnesque & singulos, ad
virtutis & pietatis studium, acriter sectandum hoc
tabatur. Fuit autem vsque adèò quoddam honesta-
tis & integritatis exemplar omnibus, vt si forte a-
dolescentes, de rebus parùm honestis, inter se ver-
ba miscerent, eo adueniente, protinus contineere-
rent. Postquàm adoleuit, relictis studijs philoso-
phicis, in quibus præ cæteris excellebat, animum
ad sacros canones & sacrarum literarum studia ap-
pulis, in quibus, triennio, magno cum fructu ex-
acto, adèò earum amore captus est, vt reliqua omnia
præ eo contempserit.

Adhibetur
literis.

Deliberat
de aliquo
vitæ genere
eligendo.

Vbi decimum & septimum ætatis annum at-
git, sedulo, de aliquo vitæ genere deligendo, consi-
lium cum Tobia consobriua sua, insigni pietatis
sanctitate foemina, iniit. Tandem, post multas pre-
ces & lachrymas, post plurima benignitatis opera,
miseris præstita, post varias corporis afflictiones
& ieiunia, in spectatam religionis sodalitate
quam vulgò confraternitatem disciplinarum
Mariæ Virginis vocant, concessit. Fuit enim legum
ille,

ille, qui in domo hospitali de la Scala est, multo tempore veræ pietatis & religionis exemplar & speculum: ex quo omnes ferè Italiae laicorum piæ exercitationes vel deuotionis studia manârunt. Itaque Bernardinus fratrum omnium consensu admissus, preces, corporis afflictiones, aliaque tum secunda tum aspera exercitia, noctu diuq; illic vsuata, præ cæteris, ipse copiosius sectatus est.

Seuiente peste illa terribili & generali, anno 1040. innumeri peregrini Romam euntes atq; inde redeuntes, ad celeberrimam illam, toto orbe Christiano, domum hospitalem beatissimæ Mariæ Virginis, quæ Senis est, confluxere: augebaturq; valde numerus ægrotorum, è quibus, quotidie, interdum pestilenti contagione laniati, vitam cum morte iungere, profectò, permutabant. Ad eam calamitatem debebat hoc mali, quòd fratres duo & viginti, fœderatè oclodecim sacerdotes nouem, clerici quinquaginta, pharmocopolæ sex, pueri triginta sex, famuli cetera, cuncti ægrotorum ministerijs deputati, eadem calamitate absumpti fuerant: neq; vlli ferè supererant, qui ignem pestiferum omnia vastantem repellerent, vel miseros, eo iam infectos, subleuant. Ibi tum Bernardinus vltro sibi eam de omnib; merendi occasionem deposcit: & quia se ad tantam morbidorum multitudinem reuerendè sufficere non videbat religiosos duodecim, pietate & charitate præcipuos, ad se vocat: & vitam suam pro illius amore, qui suam, in tantis supplicijs, pro nobis obtulerat, libenter inuoluit magnum discrimen inferrent. His Bernardini monitis & exemplo allecti adolescentes, iuuenis animis & magno feruore, curam ægrotorum

Domus hospitalitatis de la Scala in Italia.

Pestis Senæ anno 1040.

Egregia Bernardini charitas, erga peste laborantes.

CUM

cum ipso suscipiunt. Ipse vero, diu nocturne, & grogrotantibus astabat, pharimaca parabat, cibos, pro Angulorum qualitate, porrigebat, sordes omnes ipse, ante omnes, sua voluntate, amouendas suscipiebat: non labore, non vigilijs, non intolerandis foetoribus non incommodis vllis frangebatur: sed ea semper akacritate illis seruiebat, ac si vel parentes vel fratres vel filios, sanè, proprios tractasset.

Cum autem iam mensibus quatuor & eo amplius in ea domo sedulo ministrasset, peste sopita, domum se recepit. Ecce autem, quemadmodum ipse Christum Dominum, in pauperibus eius, morbo laborantibus, visitarat, ita Christus bonus Dominus rursus illum visitat. Nam, hospitali egressus, paulò post, acerrima febris exerceri coepit. Ea vero vt, post menses quatuor liberatus fuit, ad primum pietatis, & humanitatis studium ilico se recepit: atque interim tota mente, ad sanctiorem viuendi rationem aspirans, diurnis nocturnisque, assiduo, precibus insistebat, vt in optimam caelestis vitæ viam; à Deo duceretur. Cumque, sollicita mente, secum pertractaret, cui vitæ generi sese potissimum addiceret, caeleste numen; in visione, illi adfuit, signisq; minimè dubijs, ad B. Francisci institutum pertraxit. Vt igitur vota sua in rem conferret, contulit omnia sua consilia cogitationesq; cum Iohanne Tristorio, Franciscano Senensi, vitæ integritate & prudentiæ opinione præstantissimo: cuius consilio fretus, cunctas possessiones, & quicquid habebat pecuniæ, in gratiam Christi Domini, pauperibus distribuit, & collocandis matrimonio puellis benignè impartijt: vt nudus nudum Christum expeditius sequeretur: præfixoq; die, qui fuit marti-

Corripitur febris.

Diuinitus ad S. Francisci institutum vocatur

beatissimæ Virginis Matris, in cœnobio Franciscanorum Senensium, Christianæ militiæ nomen, et animo, dedit, anno salutis 1401. Erat tunc annos ætas duos supra viginti, quo tempore adeo rigidus corporis sui domitor erat, ut hominibus terrestribus sapientiæ nimium deditis, non tam Deo seruire, quam delirare videretur.

Fervor spiritus eius.

Interea hostis malignus tantam tamque eximiam in iuuenili animo pietatē non ferens, callidē ei insidias struere, modisque omnibus ut eum in fraudem pelleret, conari cœpit. Erat Senis matrona quædam, cum suo marito, fratribus D. Francisci præ addicta, quam diabolus, sub magno pietatis pretextu, tandem cupiditate impuri amoris, erga Bernardinum inflammavit: adeoque ea libidinis depastata est, ut diutius se eius amplexibus carere, sine vitæ periculo, non posse existimaret. Ita quo tempore vir sanctus pauperem ostiatim, de nocte, mendicabat, illa venientem procul Bernardinum conspicata, benignis ad se verbis inivitavit:

largiorem aliquam elemosynam acciperet. Ille vero nihil insidiarum suspicatus, pedem in domum inculit: quo ingresso, mox detestabilis mulieris carpi ei amorem suum explicavit, aperte se asseuerans, ni consentiret, se vociferaturum, vim sibi ab ipso intentari. Tum Bernardinus in hæc se angustias coniectum cernens, solutus ad orationum præsidia, ut solebat in quoque periculo, confugit. Cuius menti diuinum

monstrum mox præsens suggestit consilium: ut dicebat mulieri, si cupitis vellet frui amplexibus, se illi subito nudaret. Quod cum illa fecerit, vir sanctus flagellum, quod clam secum deferre solebat, corripuit, eamque egregiè cecidit, donec

Mulier libidinosa eum ad carnis voluptatē sollicitat.

En ut mulierem nefariā accepit.

donec omnis illa tentatio euanesceret.

Fisacerdos

Post hæc sacerdotio Bernardinus initiatus est, & concionandi munus ei demandatum est: in quibus sanè admodum se mirabilem exhibuit: adeò vt minister Ordinis, perspecta eius virtute & sermone efficacia, terræ sanctæ Ministrum eum instituerit.

Minister terræ sanctæ.

quò non modo apud Christi fideles, sed etiam Christianâ religione alienos fructum facere possit. Deindè Italiæ fratribus Cisnontanis præfectus est: in quo officio, ita sua vsus est potestate, ad gloriam Dei, vt trecenta amplius monasteria reformarint. Itaque Romanus Pontifex eius, animi probentiam singularem cum tanta pietate cõiunctam non ignorans, præcipuum quoddam legationis munus ei commisit: quo ita perfusus est, vt celeberrimè passim eius fama diffusa sit. Erant igniti eius sermones, & vita virtutibus illustris; in cuius argumentum, solem manu gestans pingi solet, quàm eius symboli aliâ etiam ratio est. Cùm etiam in amplâ quadam ciuitatè, de rebus diuinis concionem, ad populum, haberet, homines adhibilius sermonibus permoti sunt, vt tesseras, tabulasque lusorias, quarum magnus erat ibidem abusus, flammis absumerent. Qua re indignatus faber, qui ex ijs haud mediocre sibi lucrum acquirerebat, ad beatum virum accessit, eique conquestus est, se iam ad inopiam esse redactum. Sciscitante Bernardino, num aliud calletet artificium, illoque negante, Bernardinus circinò circulum expressit, in quo Solem depinxit, & in medio solis, sacrosanctum nomen Iesu, cuius, ita vt par erat, Præcipuus venerator & cultor: imò, vt quidam affirmant, Romæ, tam luculenter sublimiterque, de illo dulcissimo nomine concionatus est, vt quidam, eius

Itè Legatus Pontificis.

Cur pingatur solem manu gestans

verba non
re: at p
conci
es v, in
nus, mi
uit. Ha
aps, tu
ad med
Porro, i
que re
in conc
statur
nem illic
llus mi
Ducem
orum t
nem mol
illum in
tiaz &
quendam
mis refe
iterum
animun
am noble
reg: homi
am mult
reg: illa p
alis liber
ptonis o
succeed
que officio
am autem
naret, à

verba non capientes, hæresim ei impingere voluerunt: at postera die, illo concionante, ut superiorum concionis veritas, miraculo indicaretur, nomen eius v, in eiusmodi forma, qualem eum pinxisse dicitur, miro splendore coruscans, supra illum apparuit. Hanc igitur effigiem iussit illum fabrum, deceptus, sua arte imitari: ex qua pauper ad diuitias et mediocres peruenit.

Porro, in concionibus, acriter vitia perstringens, quæ res Principis Mediolanensis animum in indignum concitauit: prorsus, ut se mala morte ipsum concitaturum minaretur, nisi eam concionandi rationem illico mutaret. At vir sanctus, tantum abfuit, ut illius minis cederet, ut etiam infracto animo, ipse Duce[m], in magna populi frequentia horrendo tonitruo, ita perfrugerit: ut, ne minima molestia eum afficere ausus fuerit. Sed is, illum insigni aliqua ignominia afficeret atque turpiter & turpis lucri crimine notaret misit illi, quandam unum primarium, poculum aureis ornamentis refertum. Illo autem recusante, iterum iterum ad illum remisit, multisque sermonibus animum eius perentauit. Tum Bernardinus cum nobilem qui munus offerebat, se sequi iussit, eum hominem ad carcerem, in quo ingens vinorum multitudo, are alieno obstricta, tenebatur: illa pecunia, duobus tantum exceptis, & ceteris liberauit. Duobus verò promisit, si alia reprobationis occasio se non offerret, se in illorum successurum. Quo charitatis humanitatis officio cognito, ciues eos è vinculis dimisit.

Quam autem fama sanctitatis eius longè lateque perueniret, à tribus ciuitatibus, Senense, Ferrarientense,

Offendant
eius conciones
Mediolanensem
principem.

Multos decem
cere liberat.

Recusat epi
scopatum?

ense, & Vrbinatē, Episcopus electus est: sed ille, ut
posset vberiora animarum lucra, concionando, fa-
cere, eos honores recusauit. Pontifex autem Euge-
nius, tantò magis eo honore illum dignum existi-
mans, suis ipse manibus mitram capiti eius impo-
nens, Pontifici gratias egit: orans atq; obsecrans,
ne vellet ijs compedibus, à salute proximi procu-
randa, eum vincire. Romam, quandoq; ad conco-
nem iturus, in ipso itinere, claudum, miserabili ve-
ce, opem eius implorantem vidit. Cui Bernardi-
nus: credis, inquit, in Christi nomine, me tibi sani-
tatem reddere posse. Ille respondente: credo vi-
que, posse me, à Deo, eam, per preces tuas, adipisci.
Tum vir sanctus porrecta manu, è terra eum suble-
uauit: prorsusq; incolumen à se dimisit.

Claudum
sanat.

Obitus eius.

Post hæc aliq; miraculorum signa in Apullia
iturus, in ipso itinere, morbo prægrauatus, agra-
lam declinavit, vbi, in quodam sui Ordinis conuo-
bio, lætus, ex mortali corpore, ad cælos migravit.
ætatis suæ anno 63. Corpus eius, cum ad montem
sterium, extra urbem illam situm, deferretur, si-
dus quidam virtute aquæ illius qua ablutum fre-
rat, aurum recepit. Quo audito miraculo, mox
in urbem relatum est, in Franciscanorum conuo-
um, vbi præter alia admirandæ virtutis miracula
iuuenis quidam vita functus, excitatus est.

DE HOSPITIO RECLUSO EX GREGORIO
Turonense. Hist. Francorum. lib. 6. cap. 6. c.

21. Maij.

Vide raram
abstinentiã.

A Pud urbem Niciensē, Hospitius, magis
abstinentiæ vir, ferreis cathenis, ad corpus
constrictus, indutusq; desuper cilicio, sic
pane, cum paucis dactylis, vitam sustentabat.